

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 21. De adventu Sancti spiritûs super Apostolos, deque ejus Æterna
Processione, ac de eximijs bonis, quæ communicat justis, & communicavit
illi, de novo ipsam suscipiendo in suam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

communicationem Divinam: Hæc sancta & mystica animalia, quæ vidisti, sunt quatuor sancti Evangelistæ, qui describendo, assistente ipsis virtute Spiritus sancti, Passionem & mortem Divini Agni, promeruerunt tantum honorem, tamque sublimem dignitatem, ut ipse DEI Filius per illos vellet manifestari populis, utque illi essent calamus & lingua ipsius Mysteriorum ac Magnalium, propter quæ adoraretur, honoraretur, crederetur & coleretur ab om-

nibus fidelibus, qui sunt, & erunt in mundo, ut sic videantur Regem Majestatis ferre in suis humeris, quo manifestetur, & agnoscat a populis: Verumtamen idem Rex est author, & prima ac principalis causa hujus illuminationis & agnitionis, quam habet mundus. Intellectus his admirandis mysterijs, fui repleta stupore ac solatio, mihi que quodammodo crepta, & quando redij, gratias egi DEO pro omnibus ipsius operibus ac miserationibus. qd

CAPVT XXI.

De adventu Sancti Spiritus super Apostolos, deque ejus Aeterna Processione, ac de eximijs bonis, quæ communicat justis, & communicavit illi, de novo ipsam suscipiendo in suam.

IN Festis Pentecostalibus, quibus celebratur Adventus Spiritus Sancti super Apostolos, præstitit illi idem Divinus Spiritus speciales gratias, revelando ipsi unum mysterium Trinitatis, sine quo ille non potest integrè cognosci.

§. I.

Hoc die, inquit, intellexi, etiam in ecclesijs Jerosolyma agi maximum festum singulari lætitiâ, propterea quod Spiritus sanctus se communicaverit tanta cum gratiæ abundantia Apostolis, & exinde omnibus fidelibus, qui se disponunt ad suscipienda ipsius munera, dum se illis donat, cum adeo immensa charitate, & ardenti amore. Vidi ab hac Divina Persona, & ab ipsius infinita virtute, prodeuntes ac descendentes quosdam Divinos radios, qui accendebant, inflammabant, & clarificabant animas, iisque conferebant vitam gratiæ, quod advertens dicebam ad DEUM: Mi Domine, & Dilecte animæ meæ, ego vellem, essetque summum meum solatium, ut multa essent festa hujus tui sanctissimi Spiritus. Divina verò Majestas mi-

hi respondit: sunt utiq; multa, quia semper descendit, & exiit iste sanctus meus Spiritus in animabus, in quibus habitat per gratiam, ac proinde pro illis semper est festum sancti Spiritus.

Modum, quo id fiat, mihi manifestavit Dominus quadam die horum festorum, anno 1614. Vidi quomodo aperti fuerint cœli, descenderintque millem Angeli, ac Majestas DEI Domini nostri in pulcherrimo throno, qui appropinquando terræ, quasi concutiens suas alas, emittebat ex se, instar grandinis, innumerabilem copiam & varietatem pretiosorum lapidum, significantium gratias ac dona, quæ communicat justis. Apprehenderunt me Angeli, & collocaverunt ibi subtus, ut colligerem aliqua ex illis pretiosis cimelijs, & quia tunc recordabar meorum benefactorum, ac aliorum in gravibus constitutorum necessitatibus, qui se mihi commendaverant, dicebam cum magno fervore ad DEUM: *Ibi, Domine, ibi;* designatis locis, in quibus intelligebam morari tales personas, & speciatim unam, quæ se exhibebat valde rebellem Divinæ inspirationi. Dicebam, autem tam instanter: *ibi, ibi,* ut Angelus meus Custos dixerit: Paulatim, Soror, attende, quid dicas. Sed Dominus illi di-

xit: Relinque ipsam, hoc enim proderit. Non intellexi bene, profuturumne id esset mihi, an alteri personæ, pro qua orabam, an verò mihi simul & illi; advertebam tamen alibi cadere copiosam cœlestem grandinem, alibi verò non ita; quod factum fuerit juxta dispositionem eorum, qui ipsa suscipiebant; & secundum misericordiam, quam illis Dominus volebat exhibere.

Aliàs vidi Personam Spiritus sancti in specie inaurati radij lucis, pleni linguis, cum tanta magnificentia, potentia & bonitate, ut nullus intellectus vel lingua id possit intelligere, ac declarare. Significabat hac ratione radios lucis, ignis & amoris, quem Spiritus sanctus infundit cordibus justorum, ut loquantur quasi linguis igneis ipsius magnalia.

§. II.

ALio anno, die octavâ Junij 1615. quæ erat ejusdem solennitatis, agens cum Domino, vidi ac adverti sub quodam pretioso velo, simili ijs, quæ ponuntur super calicem, divinam quandam Columbam, candidiorem nive, totam refertam ac plenam pretiosis, valdeque, instar solarium radiorum, resplendentibus lapidibus. Intellexi esse Personam Spiritus sancti, qui me in illa specie Columbæ dignabatur visitare. Incepit subito suavissimè, blandissimèque concutere suas pretiosas alas, & ejicere ac spargere quàm copiosissimè illos divinos thesauros ac gemmas supra meam animam, unde me sensi plurimum ditatam, ac adornatam, & vehementer unitam Divinæ Majestati, atque accensam, ac inflammatam Divino ipsius amore. Post duas circiter horas fui ducta à meis Dominis Angelis ad quendam veluti hortum jucundissimum & floridissimum, qui propter suam pulchritudinem & abundantiam, suaveolentium florum, & fontium, videbatur esse Paradisus. In medio hujus Paradisi erat mensa, & ad ejus caput thronus Regius, ubi sedebat Majestas nostri DEI ac Domini Trini & Unius. Fui collocata ad inferiorem illius mensæ partem, è regione Domini, ubi mea anima est ditata &

repleta mille bonis cœlestibus; datum etiã mihi fuit speciale lumen & cognitio mysterij sanctissimæ Trinitatis, vidique clarissimè, quomodo, cum DEUS noster sit unus DEUS, ac Dominus, una Essentia, ac Divinitas, sit nihilominus trinus in Personis. Præstitit quoque mihi aliam extraordinariam gratiam, præbendo mihi degustandum illum Divinum cibum, quo pascit animas, & de quo DEUS loquitur dicens, se cœnaturum cum anima, & ipsam cœnaturam cum illo. Qualis fuerit hæc esca; & ista Divina refectio, solus potest exponere Dominus, qui illam præbet, ac præparat conformiter suæ infinitæ magnificentiæ, & amoris, Divinæque Sapientiæ. Erat quasi Divinum manna, habens in se omnem suavitatem, gloriam, solatium, divitias, ac thesaurum absconditum, & reliqua bona, quæ obtinentur in cruce, atque dum pro DEO tolerantur afflictiones, ut proinde contineret omnem saporem, longè melius, quàm illud manna filiorum Israel. Similiter alio Divino modo communicavit Dominus meæ animæ, mihi quæ dedit delibandas illas Divinas delicias, quas se dicit habere cum Filijs hominum, conditas afflictione crucis, quæ etsi videatur esse sal insipidus, & mordax, tamen reposita in manu DEI, reddit jucundiorè & sapidiorè cibum, ac delicias, quas Divina Majestas sibi ait esse cum ipsis.

Alijs Festis Pentecostalibus conspexi eundem Divinum Spiritum in specie Columbæ, ut soleo, atque dum concuteres suas alas, decidentia ex ipso in primis multa quasi grana margaritarum, ac deinde alia majora, instar pretiosorum lapidum. Cucurri quàm velocissimè, ut me ponerem sub Columba, utque me contingerent illi pretiosissimi lapides, quorum multi ceciderunt supra meum caput, & complures alij ad terram. Desiderabam ipsos colligere, nè res adeò pretiosa perderetur, cumque me ad id accingerem, dixerunt mihi Angeli: Relinque illos, non enim sunt pro te, sed pro alijs. *Nimirum propter communione, quæ est in Ecclesia Sanctorum, dum alij justis sunt participes operum, quæ præstuntur ab alijs.*

§. III.

ALio die Pentecostes, in Junio anni 1620. postquam mihi Dominus promississet in festo suæ Ascensionis, quòd esset missurus Spiritum sanctum, qui me cõsolaretur, ac ditaret, dum agerem cum Divina Majestate horâ sextâ matutinâ, vidi mystice nonnullos sanctos Angelos, quasi impedimentis amotis adaptantes quoddam palatium, amplitudine par civitati, idemque postea adornantes multis & magnis thesauris, quo quidem modo rem peragebant usque ad eò mirandam, ut illud palatium videretur esse terrestris paradisi. Deinde in ejus medio vidi comparentem Divinum quendam Solem splendidissimum & clarissimum, cujus radij coruscabant instar purissimi auri, & vehementis ignis. Intra circulum hujus Solis comparebat quædam species candidissimæ & purissimæ Columbæ, quam cooperiebat tenuis nebula, quæ tametsi esset lucidissima, mihi prope Columbæ illius eripiebat aspectum. Discernebam verò clarissimè, atq; cognoscebam in eo Divino Sole, & in illa specie Columbæ, quandam infinitam majestatem, & immensam magnitudinem, ac DEUM, & Divinam Personam Spiritus sancti, adeo ut exigua capacitas animæ non posset complecti, seu comprehendere tantam magnitudinem, & majestatem. Assistebant eidem magno Domino, & serviebant in illo paradiso plurimi sancti Angeli. Dum mea anima spectaret tantum mysterium, incepit quasi turbari, ac metuere, & se ab eo spectaculo avertere, ideòque confugit ad DEUM, more solito, petendo ab eo Divinum ipsius lumen, ad cognoscendas & intelligendas illas veritates, utque id faceret ardentius, abstrahendo se à mysterio, cepit recitare suo DEO quàm attentissimè totam Dominicam orationem: sed, quidquid ageret, non poterat oculos penitus conhibere à videndo illo Sole, siquidem ipsam DEUS ad eam visionem diu impellebat, ac tandem idem magnus Dominus illam disposuit, adeoque urfit, ut jam non potuerit non videre & agnoscere dictum Solem, ac intelligere illam immen-

fitatem magnitudinis & majestatis, fueritque interim absorpta, & abrepta ab ea Divina visione. Subitò incepit ille magnus Dominus in ea specie Solis extendere suos Divinos radios, qui videbantur incendere universum mundum: quasdam tamen, provincias, regiones, & personas ijs non, contingebat, à quibus illos videbatur retrahere, alias verò provincias, regiones, & personas irradiabat, & imprimebat ipsis suam virtutem. Deinde se Divina Majestas cepit movere quasi ex uno loco ad alium cum summa gravitate, & videbatur paulatim mihi appropinquare; unde ego incipiebam turbari, & vehementer timere, ideòque circumspiciebam, petendo à meis sanctis Angelis gratiam, operam, & subsidium in ea occasione, quia Dominus jam quàm proximè ad me accedebat. Sancti Angelicum magna charitate videntes meum timorem, & imbecillitatem, ad me venerunt; sed Dominus potènti quadam vi rapuit meam animam, intimeque secum unxit, ita ut tam illa, quàm miserabile, ipsius corpus, cum magno sensu ac dolore, orto ex ea vehementia, eruperit in notabiles gemitus, inveneritque se correptam ab illo Divino igne, instar ferri, quod prodit ex ultima totum ignem, participato calore ac virtute ignis. Dum ita esset suo DEO unita mea anima, Divinus ille Dominus se elevavit, ducensque me secum eo modo, quo dixi, ascendit cum maxima majestate, & cum toto illo comitatu Angelorum ad cælos, & ibi, postquam nostro modo loquendi convenit duas Divinas Personas Patris & Filij, præsentavit illis meam animam, quam in se ipso adferebat. Erat verò in ea unione res notabilis, videre admirandum modum, quo ille Divinus Dominus, Trinus in Personis, & unus in Essentia suscepit animam: Dux Divinæ Personæ Patris & Filij illam exceperunt suis Divinis manibus, singula seorsim, deinde magno affectu, defixis in ipsa amanter oculis, dixerunt omnes tres Personæ, loquentes tanquam unus DEUS: Anima mea, in me manes, atque ego maneo in te, & jam non vives tibi, sed in me, semperque poteris dicere cum Paulo: Vivo autè jam

non

non ego, vivit verò in me Christus. Et replens meam animam summis bonis, quæ ipsa sensit, ter mihi suam sanctam dedit benedictionem. Fui admirabiliter reposita in manibus sex Angelorum, qui me susceperunt cum magna lætitia, & gratiarum actione, atque Dominus illis mandavit, ut specialem mei gererent curam, meque adjuvarent, & protegerent, ac reponerent in meo loco ita, ut avulsa ab illa tam magna & admiranda unione non sentirem debilitatem, molestiam, vel desolationem, sed recreata illius visione ac societate, fruerer quiete & pace, ac solatio, quod sunt exequuti.

Post hoc in Julio anni 1620. mansi in illa Divina unione, quæ eram unita Beatissimæ quoque Trinitati, & quam ante multos dies etiam habueram, ubi sæpe & plurimumque in superiore parte animæ percipiebam à Divina Majestate magnas illustrationes, dum mihi manifestaret pro meâ capacitare, æternam & carentem principio Processionem Verbi Æterni à Patre, & Spiritus sancti per amorem Patris & Filij. Modò videbam in meo DEO secreta tam Divina, & mira, ut mea anima non potuerit illa comprehendere, aut complecti, vel eloqui, satis habens, quòd satiaretur suo DEO, essetque rota illius, ipsum possideret, eoque frueretur. Alias in eodem Domino & Verbo Divino videbam, & agnoscebam quasi confusè omnes res creatas, & quomodo iste Dominus existat in singulis; atque adeò in ipso etiam inferno. Quomodo quoque ibi sit per suam Immensitatem, ac per Justitiam, dum punit damnatos: neque ista solum videbat & cognoscebat mea anima in suo DEO, sed videbatur etiam sibi illa possidere per participationem, & quatenus ipsi communicabantur in unione, quam habebat cum eo Divino Verbo. In hoc statu me detinuit Dominus aliquot diebus; sed specialius alio die hujus solennitatis, translata in spiritu ad cœlestè Jerosolymam, vidi ex Persona Patris, & sancto ipsius Filio, prodeuntem quandam maximam lucem, & claritatem, quæ tota erat plena, & ardebat quodam Divino igne Divini Amoris, quo Pater ac Filius se ama-

bant, & Amor ille productus, quem in ea specie videbam, erat sacratissima Persona Spiritus sancti, atque cum eodem lumine, quod mihi DEUS dabat, vidi, quomodo omnes tres Personæ sint unus solus DEUS ac Dominus, & una sit in ipsis virtus, una Majestas atque Omnipotentia. Præterea hunc ipsum DEUM ac Dominum magnum, & Omnipotentem, quem vidi & cognovi in his tribus Divinis Personis, vidi etiam & cognovi esse undequaque indivisum, & verum, eodem modo in singulis.

§. IV.

Refereamus aliam pleniorè mysterij, magisque gratiosam visionem, in qua Spiritus sanctus confirmavit antiquam desponsationem, quæ illam sibi admirando, plurimumque proficuo modo solemniter desponsaverunt.

Prope, inquit, hoc festum, dum essem vehementer afflicta, mihi dixit Divinus Spiritus: Quiesce in me, Sponsa & Amica mea, conquiesce in me, & in mea Providentia, ego enim te protegam. Atque conferendo mihi claram cognitionem suæ magnitudinis, uniendõque me secum valde admirabili ac forti unione, mihi dixit: Etiam bono esto animo, Amica, quia in meo festo te adornabo copiosissime & abundantissime novis donis. Audivi id cum magna consolatione, pariterque consolatione, eò quòd mihi Dominus talia diceret, atque cum sæpe memor essem hujus mihi promissæ gratiæ, quadam vice illi dixi: Mi DEUS, & Domine, qualia dona & bona sunt illa, quæ mihi vis conferre in tuo festo? Responditque Dominus quam amantissime: Multa & infinita tibi volo conferre: sed tu, Anima mea, dic mihi modò quid velis, & quid tibi singulariter placeat. Ego prorsus ex animo, & cum ardentissimo amore reposui: Nihil volo, DEUS mi, & Dilecte animæ meæ, aliud quam hoc unicum, ut mihi largiaris tuam Divinam gratiam, nè te unquam ullâ ratione propter quidquam, seu leviter, seu graviter offendam, utque mihi des lumen, nè aberrem à tuis veritatibus, ac tum illas, cum

Proximè sequenti feriâ quartâ ante Pentecosten, horâ tertiâ matutinâ, 20. Maji, anno 1617. adverti, quòd mihi DEUS vellet conferre aliquam insignem gratiam, & vidi venientem in specie imaginaria sanctissimam Trinitatem cum infinitis Angelis, ac maxima Majestate. Confugi ad DEUM, quemadmodum consuevi, quàm feruentissimè, rogando illum humiliter, ut mihi daret lumen pro cognoscendis ipsius veritatibus, per ejus Nativitatem, Passionem; & Mortem, aliosque mille titulos, quos allegabam; deinde dixi meo Angelo: Quid faciam? quomodo me geram? Respondit: Quiesce, & attende ad mysteriù, quod tibi Dominus vult manifestare, atque in te operari. Quievi aliquantum, & vidi tres Divinas Personas, quasi viderem aliquam imaginem coopertam delicato velo. Inter Angelos erant quatuor, qui tenebant vestem, quæ mihi antè fuerat ostensa, eratque pretiosissima, & quodammodo res quædam Divina, ac tum in ipsa vidi tria insignia, seu notas sanctissimæ Trinitatis, & erat Sol, Castellum ac Palma. Castellum representabat Patrem, Sol Filium, & Palma Spiritum sanctum. Postea me est alloquutus Dominus cum magna majestate, dixitque mihi hæc verba: Dic, Anima, an te mihi ex toto tuo tradas corde, & cum firmo proposito de me nunquam deserendo? Ego tremebam, & respondi animosissimè: Ita, Domine. Divina Majestas autem dixit: Itaque te suscipio in perpetuum in meo nomine, & in nomine Filij mei, ac Spiritus sancti. Deinde id ipsum Dominus dixit secundo, & ego similiter respondi. Atque tum tertio dixit, loquens nomine omnium trium Divinarum Personarum: Dic Filia mea, & Sponsa, ac amica mea, tradisne te mihi ex toto tuo corde, & cum firmo decreto de me nunquam deserendo? Cui ego: Ita Domine; intellexique nomen Filie referri ad Patrem, Sponsæ ad Filium, Amicæ ad Spiritum sanctum. Tandem dixit Dominus: Itaque te suscipio in perpetuum in meo nomine, & mei Filij, & Spiritus sancti, atque ad singula ea tria nomina mihi impertiebatur suam benedictionem. Et post hæc omnia

venerunt quatuor Angeli, qui me induerunt illâ eleganti veste, cum maxima solennitate, ac musica, & intellexi eâ veste significari immortalitatem, atque gloriam animæ. Imposuerunt etiam capiti meo coronam, seu fertum, & plerisque digitis inseruerunt annulos pretiosissimos, videbanturque mihi calceamenta pedum splendere instar auri. Post hoc me statim secum univit DEUS unione quadam valde extraordinaria, quæ diu duravit, ac deinde dixit Angelis, ut me ducerent ad regiam ipsius Aulam. Ascendebat Dominus cum maxima majestate ac pompa, meque etiam pariter ducebant. Et postquam eò pervenissem, vidi illam celestem Aulam. Dominus confedit in suo throno, me verò circumduxerunt Angeli, per eandem supernam Aulam, quasi mecum deambulando, ex qua deambulatione reversa me colloca- vi ad pedes Domini, qui peramanter imposuit suam manum meo capiti & humero, atque ita desijt visio, & ego me reperi in meo lecto. Istam vestem servavit Dominus in Archivo suorum Divinorum thesaurorum: quod ego admirans, dixi ad Dominum, quomodo tantam gratiam præstaret suæ tam vili creaturæ? & respondit mihi: Noli obstupescere, me hoc facere, propter unam animam; scis enim, ac fide credis majora, quæ feci pro omnium salute, & si opus esset, facerem pro una illarum. Interrogavi etiam meum Angelum, quomodo Dominus tam citò compleverit, id quod mihi promiserat pro Festis? responditque mihi: Nescis, quid te maneat pro Festis. Præterea id factum est ad probandam tuam fidem, ut appareret, an subjiceres tuos timores, crederesque ea, quæ ipse agit. Dixi præterea illi: Et quomodo DEUS mihi se exhibet tam misericordem, cum sim adeo plena defectibus, meque patiar superari à mea natura? Respondit: DEUS permittit hanc naturam, pro conservanda humilitate.

§. V.

Postquam advenit festum Pentecostes, ante diluculum matutinum, con-

Gg

spexi

spexi gloriosos Sanctos, sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium, qui me salutantes, & apprecantes mihi felicia Festa, dixerunt, ut eadem precarer ipsorum Filij, & Fratibus. Habebant illi quandam catenam auream, quæ conjungebat utriusque humerum sub brachio. Interrogavi ipsos, quid per id repræsentaretur. Respondit sanctus Dominicus: Repræsentari unionem & amorem, quo se mutuò diligunt in cælo, quæmq; optant haberi etiam a suis Filij in terra. Interea venerunt mei quatuor Domini Angeli, dicentes mihi: Veni nobiscum Soror, & videbis locum ac modum, quo fuit peractum hoc mysterium. Derepente me adverti esse in quodam campo, juxta quandam domum, in qua & extra quam erant aliqui homines, & elevans oculos, vidi cælum apertum, ac miliones Angelorum valde lætantium. Eratque etiam ibi pulcherrima Crux, quam omnes adorabant. Vidi præterea subito Majestatem Spiritus sancti, qui totum illud spatium summè replebat. Non vidi ipsum in specie Columbæ, sed alio modo inexplicabili, & statim incepti advertere, quòd Divinus iste Spiritus se quasi moveret, quòdque immineret magna aliqua tempestas. Cœpi angere, & quasi vehementer sudare. Accessit ad me Angelus meus Custos, ut me conforta-

ret, & absterfit celeriter linteo sudorem, quo madebat facies. Vidi me indutam illam pretiosam vestem, de qua jam dixi, & Spiritum Sanctum quasi concutientem alas, spargentemque plurimos pretiosissimos lapides, qui cadebant supra domum, & erant velut igniti. Appropinquavi magis ac vidi illos pretiosos lapides cadentes supra me, fuitque illis repleta vestis. Aliâ vice in eodem mysterio videram depluentes linguas igneas super illam domum, quarum una supra me ceciderat. Post hoc me reperi in meo cubiculo, more solito, ubi adhuc manebant duo Sancti, sanctus Dominicus, ac sanctus Ignatius, cum multis Angelis, & postquam se induissent ijs sacris vestibus, quibus uti solet Sacerdos porrecturus Venerabilem Eucharistiam, Sanctus Dominicus accepit quandam quasi patenam, in qua jacebat Parvulus Infans, non excedens magnitudinem digiti, DEUS, & Homo: post porrectam autem mihi patenam, ut illam unâq; pedes Puelli oscularer, sui abrepta in magnam unionem, in qua sensi extraordinarios effectus, sicut dum reficior epulo Eucharistico, præsertim quòd eo die, propter ipsius solennitatem, non habuerim facultatem, ut diceretur Sacrum in Oratorio.

☉†(☉)

CAPVT XXII.

Quomodo ipsam Spiritus sanctus septem continuis diebus ante suum Festum mirandis modis, cum alijs duabus Divinis Personis, quotidie visitaverit, non sine specialibus gratijs.

In Sabbathi, octiduo ante Vigiliam Pentecostes, anno 1619. mihi Divina Majestas significavit, velle se mihi præstare aliquam insignem gratiam: adverterem tamen eam mihi constituram peculiari afflictione ac dolore; viderem idcirco, quid de hac re judicarem, ac sentirem, dispiceremque etiam locum, ubi vel-

lem peragi in me ea mysteria, quæ essent duratura septem diebus, incipiendo à sequenti feria secunda, usque ad primum diem Pentecostes. Ego verò dixi: mi DEUS, ac Domine mi, fiat in me tua sanctissima voluntas in omnibus, & per omnia.

§. I.

Deinde sequenti Feria secundâ, dum dagerem cum DEO inter primam & se-

hæq;

g